

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2014. Prezenta traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Ea nu obligă în niciun fel Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea referințele cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul acestui document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2014. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2014. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Notă de informare privind jurisprudența Curții nr. 168

Noiembrie 2013

Söderman împotriva Suediei [GC] - 5786/08

Hotărâre 12.11.2013 [GC]

Articolul 8

Obligații pozitive

Articolul 8-1

Respectarea vieții private

Lipsa unor prevederi legale clare de incriminare a faptei de a filma în secret un copil dezbrăcat: *încălcare*

În fapt - În 2002, pe când reclamanta avea paisprezece ani, aceasta a descoperit că tatăl ei vitreg a ascuns o cameră video în coșul de rufe din baie. Aparatul de filmat era îndreptat înspre locul în care reclamanta s-a dezbrăcat înainte de a face duș. Ea i-a dus aparatul mamei ei, care a ars filmul, fără ca cineva să-l vadă. Incidentul a fost raportat în 2004, când mama a aflat că vara reclamantei a avut parte de experiențe similare cu tatăl vitreg al reclamantei. Tatăl vitreg a fost judecat și condamnat în 2006 de judecătoria pentru molestare sexuală, în conformitate cu capitolul 6, secțiunea 7 din Codul penal, așa cum era în vigoare la momentul faptelor. Cu toate acestea, condamnarea sa a fost infirmată în apel, după ce Curtea de Apel a constatat că fapta sa nu se încadra în definiția infracțiunii de molestare sexuală. Curtea de apel a continuat prin a sublinia că respectivul comportament ar fi constituit infracțiunea separată de tentativă de pornografie infantilă, dar nu a analizat problema mai departe, în absența unui capăt de acuzare în acest sens. Curtea Supremă a respins cererea de a introduce recurs.

Printr-o hotărâre din 21 iunie 2012, Camera a constatat, cu patru voturi contra trei, că nu a existat o încălcare a articolului 8 din Convenție (a se vedea [Nota de informare 153](#)).

În drept - Articolul 8: Curtea a confirmat constatarea instanței naționale conform căreia fapta tatălui vitreg a constituit o încălcare a integrității personale a reclamantei. Chiar dacă evenimentul în cauză nu a implicat violență fizică, abuz sau contact, a afectat reclamanta în aspecte extrem de intime din viața ei privată. Nu a existat nicio dovadă că autoritățile naționale nu au reușit să-și respecte

obligatia de a efectua o urmarire eficienta. Problema in fata Curtii a fost, prin urmare, daca, in circumstantele cauzei, Suedia a avut un cadru juridic adecvat pentru a proteja reclamanta impotriva actiunilor tatălui ei vitreg, in conformitate cu obligatiile care ii revin in temeiul articolului 8. Marea Cameră a ales o abordare diferita de cea urmată de Cameră, care a afirmat că „numai deficiente semnificative in legislatie si practica, precum si aplicarea acestora, ar echivala cu o încălcare a obligatiilor pozitive ale statului in temeiul articolului 8”. Un astfel de test al deficienței semnificative, de înțeles in contextul investigatiilor, nu avea niciun rol semnificativ in evaluarea pentru a stabili dacă statul pârât are un *cadru juridic adecvat*, in conformitate cu obligatiile sale pozitive, deoarece problema in fata Curtii, in prezenta cauza, privește întrebarea dacă legea a permis un nivel acceptabil de protecție a reclamantei in circumstantele date.

În ceea ce privește posibilitatea ca fapta tatălui vitreg să fi putut constitui infracțiunea de tentativă de pornografie infantilă, conform Codului Penal, Curtea nu este convinsă că fapta era acoperită de această infracțiune. Nu există nicio informație privind intenția procurorului de a-l acuza pe tatăl vitreg de această infracțiune. În schimb, Guvernul respondent a enumerat o serie de motive pentru care procurorul ar fi decis să nu facă acest lucru, in special dificultăți in procurarea unor probe suficiente pentru a demonstra că a existat o imagine „pornografică”. Potrivit reclamantei, chiar dacă filmul - care a fost distrus - ar fi existat încă, materialul ar fi fost cu greu calificat ca pornografic. Termenul de „imagine pornografică” nu a fost definit in Codul Penal suedez, iar lucrările pregătitoare privind infracțiunea de pornografie infantilă au subliniat că intenția acestuia nu a fost de a incrimina toate imaginile cu copii dezbrăcați.

În ceea ce privește dispoziția referitoare la infracțiunea de molestare sexuală conform Codului Penal - care sancționa in special expunerea într-un mod ofensator și comportamentul indecent, verbal sau prin fapte - instanța de apel a constatat că tatăl vitreg nu poate fi considerat responsabil penal pentru fapta ca atare de a filma reclamanta fără știrea ei. In conformitate cu legislația suedeză in vigoare la momentul respectiv, era un element constitutiv pentru infracțiunea de molestare sexuală faptul că infractorul a intenționat ca victima să afle sau a fost indiferent față de riscul ca acest lucru să se întâmple. Cu toate acestea, această cerință nu a fost îndeplinită in cazul reclamantei. Nu din cauza lipsei de dovezi a fost tatăl vitreg achitat pentru molestare sexuală, ci mai degrabă pentru că, la momentul respectiv, fapta sa nu ar fi constituit molestare sexuală. Dispoziția privind molestarea sexuală, in forma sa de la momentul faptelor, nu ar fi putut acoperi, din punct de vedere legal, actul in cauză și, prin urmare, nu ar fi protejat reclamanta împotriva nerespectării vieții sale private.

Lacunele in domeniul protecției drepturilor sale nu puteau fi remediate prin intermediul altor dispoziții de drept penal de la momentul respectiv. Într-adevăr, lipsa unei prevederi care să acopere actul izolat de filmare sau fotografiere in secret sau fără consimțământ, a fost mult timp un subiect de îngrijorare in Suedia. Noua legislație, concepută pentru a acoperi fapte precum cel din cauza reclamantei, a fost recent adoptată și a intrat in vigoare in 2013.

În prezenta cauza, recurgerea la dispozițiile dreptului penal, in opinia Curtii, nu era neapărat singurul mod in care statul pârât și-ar fi putut îndeplini obligatiile care ii revin in temeiul articolului 8. În ceea ce privește remediile juridice de drept civil, odată cu achitarea tatălui vitreg, instanța de apel a respins, de asemenea, și acțiunea civilă a reclamantei pentru despăgubiri. Conform Codului de procedură judiciară, atunci când o acțiune civilă este alăturată unei acțiuni penale, constatarea instanțelor cu privire la răspunderea penală este obligatorie pentru soluționarea cererii civile. De altfel, nu există alte temeiuri pe care reclamanta să le fi putut invoca in susținerea cererii sale de despăgubiri. În cele din urmă,

Curtea nu este convinsă că instanțele suedeze i-ar fi acordat o compensație doar în baza constatării existenței unei încălcări a Convenției.

În concluzie, Curtea nu a considerat că legea suedeză pertinentă, așa cum era în vigoare la momentul respectiv, a asigurat o protecție a dreptului reclamantei la respectarea vieții sale private într-un mod conform cu obligațiile statului în temeiul articolului 8. Fapta săvârșită de tatăl vitreg i-a încălcat integritatea și a fost agravată de faptul că ea era minoră, că incidentul a avut loc în casa ei, precum și că infractorul era o persoană în care avea dreptul și era de așteptat să aibă încredere.

Concluzie: încălcare (șaisprezece voturi contra unu).

Articolul 41: 10,000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului
Redactat de către Grefă, acest rezumat nu obligă Curtea.

Apăsați aici pentru a accesa [Notele de informare privind jurisprudența Curții](#)

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2014.

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Prezenta traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Ea nu obligă în niciun fel Curtea, care, de altfel, nu își asumă răspunderea pentru calitatea acesteia. Traducerea poate fi descărcată din baza de date HUDOC a Curții Europene a Drepturilor Omului (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din oricare altă bază de date în care Curtea a făcut această traducere disponibilă. Traducerea poate fi reprodusă în scop necomercial, condiția fiind ca titlul cauzei să fie citat în întregime, împreună cu referirea la dreptul de autor menționat anterior și la Fondul Fiduciar pentru Drepturile Omului. Dacă intenționați să folosiți vreun fragment din această traducere în scop comercial, vă rugăm să contactați publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/ European Court of Human Rights, 2014

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/ Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2014

Les langues officielles de la Cour Européenne des Droits de l'Homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>) ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.